Vykoupení

Wilbur Smith & Tom Harper

INDICKÝ OCEÁN, 1820

Nevelká jola se nepozorovaně kradla k *Tygrovi*.

Panovala klidná noc. Měsíc v novu byl patrný jen jako prázdná černá plocha na nebi plném hvězd. Po hladině oceánu neúprosně ubíhaly mocné vlny.

Ralph Courtney se krčil na zádi člunu a hleděl dopředu na siluetu brigantiny plující pod košovými plachtami po stříbřité hladině. Nadešla chvíle, na kterou čekal skoro půlku života, a chtěl si vychutnat každou vteřinu z ní. Tiskl palec na jeden z hrotů vrhací kotvice, kterou držel v rukou, a ucítil, jak se o ostrý kov řízl, až mu vytryskla krev. Ale i tuhle bolest si užíval.

Otřel si poraněný palec o tvář, na níž mu zůstala temná krvavá šmouha. Muž usazený na lavici před ním zabíral veslem a usmál se. „Brzo bude tý krve víc," utrousil.

V člunu se ozval tichý smích. Jeho posádka pocházela ze všech možných koutů světa – z Východní Indie, z Číny, byli v ní také Američané a Francouzi. Za denního světla se na nich dalo pozorovat drsné bratrství, v noci z nich byly vidět jen blýskající se oči.

„Ticho!" sykl Ralph. Už se dostali k brigantině docela blízko a její kapitán jistě postavil hlídky. Také posádka člunu vycítila možné nebezpečí. Muži pracovali s vesly velice opatrně, takže sotva rozčeřili hladinu na táhlých vlnách. Tohle ostatně podnikli už mnohokrát.

Ralph zkontroloval zbraně. Obě pistole měl nabité a připravené ke střelbě. Kolem zámků omotal hadry, aby se k nim nedostala mořská voda. Na opasku mu visel meč, na stehně měl přivázanou dýku v pochvě a další zastrčenou v holínce. Byl připravený.

Blížili se k přídi brigy. Loď plula neosvětlená, dokonce ani v kompasové budce se nesvítilo. Díky svitu hvězd se však dalo přečíst jméno vyvedené bílou barvou po obou stranách přídě: *Tygr*. Ralphovi to připomnělo báseň, kterou ho před mnoha lety jeho učitel nutil naučit se zpaměti.

Tygře, tygře, žhavě žhneš,
v noci, jíž jak lesem jdeš!
Kdo vzal smrti její moc
*a dal ti strašnou souměrnost?*1

Co se stalo s tím chlapcem, který stál v Holkaru v zahradě pod zederachovými stromy a recitoval tuto báseň za chladného rána, kdy z okolí zaznával křik pávů a začínal další horký den? Ralph tu vzpomínku zlostně zapudil a znovu přitlačil palec na hrot kotvice, až mu zajel pod kůži. *Teď už záleží jen na tom, co se právě chystám udělat.*

Přestože *Tygr* nenesl plné oplachtění, plul svižně kupředu. Byla to dobrá loď, rychlá a obratná jako kočka, takže měla přiléhavé jméno. Dokázala předehnat těžší plavidla a odrazit útok všech vyjma řadové lodi. Díky nízkému ponoru mohla vplouvat do zálivů a zátok, kam by si většina lodí netroufla.

Tygr byl sice štíhlý a obratný, ale z paluby malého člunu, když ho vlna vynesla na svém hřbetě vzhůru, vypadal obrovský. Ralph ho pozoroval už tak zblízka, že cítil vodní tříšť, kterou zvedala příď brigy, když řezala mořskou hladinu.

Na palubě brigy se nacházel muž, který zabil jeho otce. Ralph si nenechá tuhle příležitost ujít. Povstal, zapřel se proti výkyvům vlnění a roztočil kotvici na konci lana. Rychleji, a ještě rychleji, pak ji vypustil.

Hod dokonale vyvážil. Hák se vznesl do prostoru mezi člunem a lodí a přepadl přes příď. Cítil, jak se lano napnulo, když se některý z bodců zachytil za okraj boku brigy.

„Co to bylo?“

1 William Blake, *The Tyger*, v překladu Zdeňka Hrona

Do tiché noci zazněl z paluby hlas, který zřetelně dolehl až dolů ke hladině. Ralph ztuhl. Až hlídka najde kotvici – *jestli* ji najde – bude osazenstvo člunu vydáno na milost a nemilost posádce *Tygra*.

Ralphovi zbývalo na rozhodnutí jen pár vteřin. Mohl lano pustit, zmizet s člunem ve tmě a doufat, že je *Tygr* nezačne pronásledovat. Jenže kdyby to udělal, už nikdy by se mu taková šance nemusela naskytnout.

Skočil, se zaduněním dopadl na bok lodi, a přitom si vyrazil dech. Věděl, že pokud to nezvládne, zemře, a tak začal usilovně šplhat vzhůru po laně. Duté nárazy přídě o vlny, syčivé gejzíry tříště a hlasitý tep krve v uších přehlušily všechny zvuky shora.

Vyšplhal až k okraji boku brigy, oběma rukama se chytil za zábradlí, vytáhl se vzhůru a přelezl přes brlení jako akrobat. Doskočil na špičky, okamžitě klesl do dřepu a vztáhl ruku po jílci meče. Před sebou viděl nějakou postavu s tasenou zbraní, na jejíž oceli se zalesklo světlo hvězd.

Ralph neměl jinou možnost než hlídku umlčet, aby nevyvolala poplach. Skočil proti námořníkovi a během skoku vytasil meč, načež hruškou na konci jílce zasáhl námořníka na hlídce do čelisti. Silný úder stačil, aby námořník ztratil vědomí, a jak se po zásahu potácel, Ralph ho popadl za šátek uvázaný kolem krku a smýkl s ním k zábradlí. Bezvědomý námořník setrvačností přeletěl přes brlení hlavou napřed, aniž by vydal hlásku.

„Jacku?“ Ze tmy se ozval nový hlas. Druhá hlídka.

Ralph se přikrčil za vratidlo. Pokud mu bude přát štěstí, projde druhý muž kolem, takže na něho bude moct skočit zezadu.

Druhý námořník však nebyl nijak nezkušený. Zůstával mimo dosah.

„Jacku?“ zavolal znovu.

„Tady,“ zabručel Ralph.

Námořník na hlídce se tím nenechal zmást. „Kdo je to?“ Pokročil blíž, ale stále se držel kus od vratidla.

Ralph odmotal hadr ovinutý kolem pistole a co nejtišeji natáhl kohoutek. Jenže ne dost tiše. Strážný se zastavil.

„Vylez ven, ať na tebe vidím,“ zavolal.

Ralph byl v koncích. Zasunul pistoli za opasek, zvedl ruce a pomaličku vstával.

Pokud námořníka překvapilo, že se uprostřed noci objevil na palubě neznámý muž, nedal to nijak najevo.

„Co jsi zač?“ zeptal se a vytáhl zpoza opasku pistoli.

„Plul jsem z Bombaje na *Lady Dorothy*. Spadl jsem přes palubu.“ Ralph mluvil tiše a rychle, protože mu šlo o udržení pozornosti toho muže. „Díky-bohu plula kolem vaše loď a podařilo se mi vyšplhat nahoru.“

Námořník zavrtěl hlavou a zamračil se. „Kde je Jack?“

„Když mě uviděl, tak omdlel. Leží hned tady, za…“

Ralpha přerušilo zaskřípění prkna. Muž na hlídce se otočil. Jak ho Ralph rozptyloval, nezaslechl člun, když přirazil k brize, ani muže, kteří vylezli po žebříku na boku lodi kousek za jeho zády. Teď už byli na palubě. Ještě několik kroků a podříznou námořníkovi krk.

Tmou vyšlehl záblesk z hlavně, když námořník vystřelil z pistole. Ralph pudově zavřel oči proti přívalu oslepujícího světla, ale nestihl to včas. Když oči zase otevřel, neviděl téměř nic. Rozlišil pouze nejasné obrysy postav a dvojici zápasící na palubě. Mihla se čepel tesáku a jedna z nich znehybněla.

„Rozsviťte lampu,“ přikázal Ralph. „A zablokujte palubní poklopy.“

Po ráně z pistole už slyšel zdola hluk – muži v podpalubí vyskakovali z hamak a začali se shánět po zbraních. Abordážní partě zbývalo pramálo času.

Tygr sice plul beze světel, ale na háku trčícím z hlavního stěžně visela bouřková lampa. Jeden z Ralphových mužů vytáhl z plechového pouzdra hořící doutnák a přiložil žhavý konec ke knotu. Lampa se rozzářila a osvětlila okolní palubu. Čtyři jeho muži utíkali k přednímu poklopu a přetahovali přes něj kryt. Pokud se jim podaří průlez zatarasit, uvězní posádku v podpalubí a loď bude jejich.

Povedlo se jim kryt částečně uzavřít, jenže pak zdola zarachotily výstřely. Z palubního jícnu vylétaly kulky a dřevěné třísky. Muži, kteří se shýbali nad průlezem, odvrávorali zpět s dlaněmi přitisknutými k tvářím. Pak poklop odletěl stranou a průlezem se na palubu vyhrnuli námořníci.

Ralph věděl, že posádka *Tygra* bude reagovat velice rychle, a tak hodně spoléhal na moment překvapení. Nyní se ale během okamžiku karta obrátila. Z osmi jeho mužů, kteří vyšplhali na palubu, jich bylo pět mrtvých nebo zraněných. Tři, kteří přežili, se tiskli kolem Ralpha u paty hlavního stěžně a proti nim stála drtivá přesila. Posádka *Tygra* je obstoupila kolem dokola.

Nějaký muž se prodral dopředu. Ještě před chvilkou musel ležet v posteli: na hlavě mu nepořádně trčely tuhé černé vlasy, košili měl zapnutou jen napůl a neměl ani čas nazout si holínky. Od doby, kdy ho Ralph viděl naposled, o něco zestárl. Do kávově zbarvené pokožky ve tváři se mu vryly

vrásky a ve vlasech se objevovaly šediny. Ale zelené oči mu blýskaly stejně divoce a hrozivě jako vždycky.

Adam Courtney.

Zíral na Ralpha, který stál ve světle lampy. „Co jsi sakra zač?“

Jak byl zvyklý velet, jeho hlas se nesl zvučně po celé palubě. Kdysi býval slibným mladým kapitánem královského námořnictva – v dobách, kdy britské lodi pluly v první obranné linii proti napoleonské tyranii.

Kdo z nás dopadl hůř? pomyslel si Ralph. Postoupil o krok blíž, aby mu lampa osvětlila obličej: hladké tváře, ústa stažená do úšklebku, jasné modré oči.

„Ty si na mě nevzpomínáš?“

„A měl bych?“

„Možná ne. Nejspíš je po světě mnoho mužů, kterým jsi zabil otce.“

Adam se na něho zahleděl pozorněji. Ralph neuhnul pohledem, jako by ho chtěl vyprovokovat, aby si vzpomněl. Přestože mu na srdce mířily hroty dobře deseti mečů, po téhle chvíli toužil už dlouho. Četl v Adamově tváři stejně pozorně, jako když námořník zkoumá vítr vanoucí nad hladinou. Nevědomost, pak zmatek, okamžik pochopení, kdy se oči víc otevřely a zorničky naopak zúžily. Vzpomínka, jistota, hrůza.

„Ralph…?“ Vyslovil jeho jméno skoro šeptem.

„Hledám tě už hodně dlouho,“ přikývl Ralph.

Adam zbledl. Třikrát po sobě sevřel v pěsti jílec meče. Snad si vybavil malého chlapce, kterému v indické zahradě házel kriketový míček. Na chlapce, jehož matku svedl a otce zabil. „Nechci s tebou bojovat,“ řekl potichu.

Ralph zavrtěl hlavou. „O tom jsi rozhodl už před čtrnácti roky.“

Kruhem námořníků se protlačila žena v bílém županu a postavila se vedle Adama. Přidržovala si šál přehozený přes ramena, medově zbarvené vlasy měla narychlo stažené v zátylku do ledabylého drdolu. Na prsou držela spící dítě. „Co se stalo?“

„Ustup zpátky, Lizzie,“ přikázal jí Adam, který nespouštěl z Ralpha oči. Přestože je obklopovalo na dvacet mužů, Ralph měl pocit, jako by v kruhu světla vrhaném lampou existovali jen oni dva.

Do ticha zaznělo skřípání dřeva a vrzání lana. Tak se ozývalo namáhané plachtové ráhno při změně směru větru, zvuk na moři stejně běžný jako plácání vln nebo pleskání bosých nohou na palubních prknech. Nikdo si toho nevšímal.

Jenomže ty zvuky nepřicházely z *Tygra*. Nesly se ze tmy na pravoboku, kam už nedopadalo světlo lucerny.

Posádka si až příliš pozdě uvědomila, co se děje. Nad nimi se vynořil dlouhý bodec lodního čelenu právě ve chvíli, kdy jeden z mužů strhl lampu ze stěžně a osvětlil cizí loď, která se vynořila z noci. Rychle plula pod napjatými plachtami.

Adam vzhlédl, jako by se probral ze sna. „Co…?“

Nad jeho hlavou se s rachotem srazila plachtová ráhna a vzápětí zaduněly trupy obou lodí, které do sebe narazily. Všichni na palubě skončili na kolenou. Muže s lampou nečekaný pohyb odhodil dozadu a paluba kolem něho se zaplnila zmateně se kácejícími těly námořníků.

Nikdo si nevšiml, že z roztříštěné lampy vychrstl olej a vsakoval do hromady lan uložených při patě hlavního stěžně.

Ralph vyskočil na nohy jako první. Jeho loď *Jessica* byla menší než *Tygr*. Za běžných okolností by se nikdy nedokázala takhle přiblížit – posádka *Tygra* byla příliš ostražitá a lodní děla smrtelně nebezpečná. Ale on zatím odváděl pozornost všech na sebe a čekal, až světlo lampy na stěžni navede *Jessiku* k cíli.

I tak byla posádka *Tygra* početnější než ta Ralphova. Pravda, svou akcí je překvapil a vyvedl z rovnováhy, ale muži pod Adamovým velením byli dobře vycvičení. Zatímco se Ralphovi námořníci hrnuli přes lodní bok se sekerami a píkami v rukou, posádka *Tygra* se vzchopila a postavila se k obraně. Ralph počítal s tím, že se strhne úporný boj, a nedokázal odhadnout, v čí prospěch se vyvine. Na tom mu ani nezáleželo. On se zajímal o jediného muže.

Když lampa zhasla, Ralph ztratil Adama z očí, jeho ženu však pořád dobře viděl. Její župan ve tmě doslova zářil a v okolní vřavě se dítě probudilo – teď plakalo z plných plic.

Na palubě se rozhořel boj. Ralph si probíjel cestu vším tím zmatkem. Ramenem odstrčil stranou jednoho muže, druhého udeřil do zubů košem svého meče, pak vytáhl pistoli a střelil třetího, který mu stál v cestě. Jak postupoval kupředu, jeho muži ho následovali jako vlčí smečka a posádka *Tygra* shromážděná kolem svého kapitána ustupovala k zádi.

Náhle na palubě zaplápolal plamen. Hořící ucpávka z pistole dopadla na hromadu olejem nasáklých lan kousek od rozbité lampy. Za okamžik plameny olizovaly skasanou plachtu na dolním ráhně.

Boj se zastavil. Všichni s hrůzou zírali na nového nepřítele, který je mohl všechny sjednotit – nebo zahubit.

Zarazili se všichni až na jednoho. „Nač čekáte?“ vykřikl Ralph. Ve světle ohně teď viděl Adama docela jasně – stál před svou ženou u kormidelního kola. Ralph měl kořist na dosah a nehodlal se o ni nechat připravit.

Za rameno ho popadl nějaký muž a Ralph mu bezmála proklál mečem hrdlo. Na poslední chvíli poznal námořníka z vlastní posádky, Číňana jménem Wu Siou.

„Nech je bejt!“ domlouval mu Wu. Oheň už se rozšířil až k plachtám, rozlézal se po ráhnech a brzy proměnil oba stěžně v obří kříže planoucí na pozadí noční oblohy. Protože se ráhna obou lodí křížila, hrozilo, že se oheň co nevidět přenese i na *Jessiku*. „Musíme pryč, nebo uhoříme!“

„Ne.“

Wu zíral na Ralpha, jako by se pomátl. „A co náš náklad?“

V nákladovém prostoru *Jessiky* byla uložena spousta zlata, stříbra a vzácných kamenů – poklad, který by jim vystačil pro mnoho životů. Bylo by šílené všechno to ohrozit.

Ralph se Wuovi vytrhl. „Já jsem tady právě kvůli tomuhle.“

Za jeho zády zápolili muži s pumpami, aby oheň uhasili, a někteří z posádky *Jessiky* vylezli do lanoví se sekerami, aby svou loď uvolnili. Ralph postupoval kupředu a na zádech cítil žár sílícího ohně. Před sebou měl jen jediného muže, který chránil ženu a plačící dítě.

Oba muži stáli proti sobě na palubě zalévané krvavě rudou září hořící lodi.

Ralph si tuhle chvíli představoval celé roky. Mnoho nocí probděl a šeptal si slova, která by řekl, až se konečně setká s vrahem svého otce. Avšak teď tu stál a jako by na něho dolehla těžká únava. Nechtěl nic jiného, jen aby to všechno skončilo.

Vrhl se vpřed. Adam byl výborný šermíř, jenže mladší Ralph měl víc síly. Už prvním výpadem vyrazil soupeři meč z ruky. Zbraň přeletěla nad palubou a dopadla kousek od kompasové budky mimo Adamův dosah.

To bylo tak jednoduché, pomyslel si Ralph.

Adam o krok ustoupil a rozpřáhl ruce, aby chránil svou rodinu. „Snad ušetříš mou ženu a dítě!“

Na palubě zuřil praskající oheň. Ve vzduchu se válel dusivý kouř, paluba se otřásala, jak na ni pršely kusy hořícího lanoví. Na hladině se odráželo světlo tlumené dýmem, jako by se sám oceán chystal vzplanout.

„Tys nechal syna zabitého otce naživu, aby se mohl pomstít. Já tuhle chybu neudělám.“

Žena s medově plavými vlasy vystoupila z Adamova stínu. V očích se jí odrážela zář plamenů a na krku se jí blyštěl zlatý křížek. „Odsoudíš se tím do pekla,“ řekla.

Ralphovi zahrál na rtech úsměv. „Tam už jsem byl.“

Dítě přestalo plakat. Velké modré oči v drobné tvářičce upíralo na Ralpha jako nevinnost sama.

Ralph pozvedl meč k poslednímu úderu.

HORY DRAKENSBERG, JIŽNÍ AFRIKA, 1829

Ralph prudce otevřel oči a rukou automaticky sáhl po noži, který vždycky pokládal vedle sebe, když šel spát – ale nebyl tam. Někdo ho musel vzít. Pokoušel se v polospánku posadit, i když se mu v hlavě stále odvíjel sen tak živý, že mu z toho bušilo srdce, jenže ho za ramena držely dvě ruce a tiskly ho dolů.

„Harry?“

Upírala se na něho dvojice jasně modrých očí, v nichž jiskřilo rošťáctví. „Máma říkala, že už je čas vstávat.“

„Vstal bych, kdybys mě takhle nepřišpendlil.“ Ralph se zavrtěl, vysvobodil paže a začal Harryho nemilosrdně lechtat. Když se z něho chlapec v záchvatu smíchu skulil, mohl Ralph vstát. Rozhlédl se kolem po svém noži a našel ho viset na větvi nedalekého stromu.

„Máma říkala, že ho mám dát pryč, než tě začnu budit,“ vysvětloval Harry, když zjistil, nač se Ralph dívá.

Které dítě se musí takhle chránit před otcem? pomyslel si Ralph provinile. Ale za to, jaký byl, se nemohl omlouvat. Podobné instinkty v sobě vypěstoval z nezbytnosti.

Všechno dělám jen proto, aby on byl v bezpečí.

„Kdepak je máma?“

Harry propletl drobné prsty mezi Ralphovy a zatahal ho za ruku. Nechal se Harrym vést k okraji paseky. Tam stála na vršku útesu štíhlá žena a rozhlížela se. Byla oblečená stejně jako Ralph a Harry – neměla na sobě víc než tenkou šňůru kolem pasu, která držela kusy kůže vpředu a vzadu, aby ochránila svou cudnost. Pokožku měla opálenou léty strávenými pod africkým sluncem.

„Tak se podívej, kam jsme to dopracovali," řekla Ann. Pěkná tvář, svěží jako rosa, jí v paprscích ranního slunce jen zářila.

Noc strávili na vysokém hřebeni, kam dorazili včera už skoro za tmy, ale teď odtud mohl Ralph pozorovat až k obzoru se vlnící kopce Zululandu. Mezi nimi se klikatil široký tok řeky Thukely jako zářivá stezka. Ralph po ní putoval celou cestu od ústí téměř až k pramenům, kde její voda spadala šedesát metrů hluboko přes hranu útesu do velké pánve mezi kopci. Zabralo mu to dlouhé dny plné průzkumů, úniků ze slepých uliček a marných počátků cesty, aby našel cestu až nahoru. Při lezení na skály si olámal nehty a špičky prstů odřel až do krve. Nohy měl samou modřinu od padajících kamenů a jeden z prstů měl nejspíš zlomený.

A přece to byla ta snadnější část.

Přes slunce přeletěl stín – v termických proudech zvedajících se nad skalisky tam stoupal osamělý orel. Ralpha napadlo, jestli je pták z té výšky může vidět. Dokáže přehlédnout celou cestu od pobřeží, kde Ralph přistál po ztroskotání a skoro zemřel? Od té doby urazil dlouhou cestu. Vydělal velké bohatství a zase o ně přišel, zařídil si nový život a bezmála ho ztratil, nadělal si spoustu nepřátel a zbavil se jich... tedy většiny z nich.

Ralph pohlédl na Harryho. Chlapec měl tvář rozzářenou ohromením. Celý život prožil v nížinách a takovýto majestátní rozhled ještě nepoznal.

„Ti zlí chlapi sem za námi nikdy nedokážou vylézt," prohlásil Harry vítězně.

„To ne," souhlasil Ralph.

„Takže jsme už v bezpečí, že?"

Bezpečí. Při tom slově se Ralph pověrčivě dotkl hrušky na jílci své dýky. *Myslím, že už ani nevím, co to slovo znamená.* Po většinu života utíkal před nebezpečím nebo se do něho vrhal. Zlí chlapi, kteří je pronásledovali ze Zululandu, mohou být mrtví nebo někam zmizeli, ale i tak před nimi leží ještě stovky kilometrů nezmapované země, kterou budou muset projít, než se dostanou do Kapské kolonie. Toto území ještě nikdo nezakreslil do map

a Ralph se obával, že bude úplně prázdné, suché, vyhladovělé. Měl sice pušku, ale žádný prach ani kulky.

I kdyby se jim podařilo dojít až k mysu – budou tam *v bezpečí*? Po Ralphovi se pátralo. Neměl peníze ani rodinu, která by mu pomohla. Pro něho by bylo nejlepší, kdyby na něho celý svět zapomněl.

Harry zatahal Ralpha za ruku, pořád čekal na odpověď.

„Minulost máme za sebou," řekl Ralph. „Nikde na celém světě bych nebyl radši než tady, kde zrovna jsme."

„Ani já ne." Ann ovinula Ralphovi jednu ruku kolem pasu, takže Harryho tiskli mezi sebe. „Dokud jsme spolu, tak máme všechno, co potřebujeme."

Tvořili zvláštní nejednotnou rodinu. Ralph nebyl Harryho otec ani Ann jeho matkou. Ralph a Ann nebyli manželé. A přece společně přežili strázně, jaké by rozbily většinu rodin, a mnohokrát jeden druhému zachránili život.

Ralph zachytil pohledem zakmitnutí čehosi zeleného – byl to malý strdimil, který poletoval mezi akáciemi. Harry ho také zahlédl, vymanil se od dospělých a rozběhl se za ním. Ralph ho však chytil za ruku a pevně držel.

„Já se na něho chci podívat," namítal Harry a vzpíral se jako pes na vodítku.

„Měli bychom se držet při sobě."

„Nic se mu přece nestane," mírnila ho Ann a s úsměvem se podívala po rozčileném Ralphovi. Po většinu doby, co ji znal, si s Ann připadal jako na miskách vah, které se neustále pohybují v protikladném směru. Teď dosáhly vyváženého stavu.

Ralph sevření povolil a Harry odběhl.

„Co dál?" zeptala se Ann.

Byla to otázka stejně široká jako okolní kraj. Na tuto pouť se vydali z naléhavé nezbytnosti. Utíkali ze Zululandu, protože jinak by uvázli v krveprolití, které se tam rozpoutalo po smrti krále Šaky. Lezli po horách, protože jiná cesta pryč zkrátka nebyla. Nyní poprvé od doby, kdy se mu předešlý život zhroutil, měl Ralph na vybranou.

„Chtěl bych odjet do Anglie."

Ann se zasmála. Lehce překvapený smích byl její podvědomou reakcí, ale ublížila mu tím hůř než tisícovkou pečlivě zvolených slov.

Ralph se od ní odvrátil s obličejem staženým do zlostné grimasy. Přišlo to zrovna ve chvíli, kdy se k ní cítil tak blízko a měl pocit, že by mohli i dál žít spolu a postupovat životem jednotně.

„Jela bych s tebou kamkoli po celém světě," řekla Ann, vzala ho za ruku a přitáhla ho k sobě. „Jenomže… Nedovedu si tě v Anglii vůbec představit."

Ralphovi se vybavilo to, co předtím řekl Harry. „Chtěl bych být v bezpečí."

„Za celý život jsi nikdy v bezpečí nebyl."

„Ano, ale to nebyla moje volba."

Ann dobře věděla, jaký muž stojí vedle ní. Kamkoli se Ralph vypravil, táhlo se s ním násilí. Tušil, že jakási její část si jej proto oškliví a bojí se toho, co se v něm může skrývat, věděl však i to, že navzdory tomu ho miluje.

„V Anglii by ses strašně nudil."

„Změnil jsem se," tvrdil Ralph. „Už nejsem takový jako dřív. Teď mi záleží jen na tom, abych opatřil dům, ve kterém byste ty a Harry mohli klidně žít."

„A ty?"

„A já taky."

„Nikdy jsi v Anglii nebyl," připomněla mu.

„Ale jsem přesvědčený, že patřím právě tam."

V kotlině mezi horami se kupily bílé mraky, otíraly se o skalnatá úbočí a zakrývaly výhled na zemi pod nimi. Ralph na ně shlížel z vrcholku, na němž stáli, a téměř pociťoval závrať ze všech možností, které se mu naskýtaly. Nikdy si nepřipadal tak svobodný. Všechna tíha jeho dosavadního života – bohatství, nepřátelé, nenávist a vina – jako by z něho spadla. Mohl začít úplně nanovo.

„Odjedeme do Anglie a tam spolu budeme v klidu žít." Naklonil se k Ann a vroucně ji políbil. Annina obnažená ňadra se mu otírala o hruď a přitáhl ji těsněji k sobě, protože na sobě potřeboval cítit její teplou kůži.

Ann se poněkud odtáhla a jeho roztoužení ji rozesmálo. „Ať se vydáme kamkoli, miláčku, čeká nás dlouhá cesta, než se tam dostaneme," řekla a prohrábla mu prsty divoce rozcuchané vlasy.

Měla pravdu. Harry mezitím zmizel za návrším. Ralph se naposled podíval na kraj Zuluů a pak se odvrátil. Za sebou nechával vlastní minulost. Nadešel čas, aby na opačné straně hor otevřel novou životní kapitolu.

* * *

Jenže žádná opačná strana tu nebyla. Jak ubíhal den za dnem, Ralph si začal uvědomovat, že nevystoupili na vrchol pohoří, ale na rozlehlou náhorní plošinu. Kraj se před nimi táhl do nedohledna a narušovaly jej jenom skalnaté kopečky s plochými temeny.

„Holanďané jim říkají *kopje*," vysvětloval Ralph Harrymu. „Znamená to ‚malé hlavy'."

Harry se zamračil. „Ale jsou přece hodně velké."

Ralph zavzpomínal na několik Búrů, které poznal, zvlášť na jednoho z nich. Byli to hrdí lidé. Možná jim celý svět připadal malý.

„Myslím, že jsou to obří hlavy," usoudil Harry.

„Taky bych řekl. Hlavy obrů, kteří uvázli pod zemí." Ralph ukázal na jeden kopec v dálce. Trhlina na jeho vrcholku jako by rozdělila skalnatý svah na poloviny. „Vidíš jeho uši?"

„A tohle zase budou jeho ruce," přikyvoval Harry s pohledem upřeným na dva menší pahorky zvedající se poblíž hlavního. Když se na ně člověk díval očima dítěte, rozhodně bylo možné si je představit jako pěsti obra pohřbeného v zemi, který se pokouší zvednout a osvobodit se.

„Myslíš, že někdy vyleze?"

Harry vykulil oči, až Ralpha napadlo, jestli té pohádkové smyšlence nakonec neuvěřil. Snad jeho dětská mysl ještě nedokázala úplně odlišit věci, o nichž věděl, že jsou vymyšlené, od těch, o kterých chtěl, aby byly pravdivé.

„Tihle obři jsou uvěznění hluboko ve skále," ujišťoval chlapce. „Nikdy nemohou vylézt a ublížit nám."

Vzhled krajiny se neměnil, ale roční doba ano. Každý den trvalo slunci o něco déle, než zapadlo, tráva žloutla a hlína vysychala. Okolní zelený kraj zakrátko nabral barvu prachu.

Noci zůstávaly chladné a obloha zářila spoustou hvězd. Ralph by rád vlezl do jeskyní v pahorcích, které občas během cesty zahlédl. Věděl, že by uvnitř byli v bezpečí, ale po rozhovoru s Harrym musel využít veškerou přesvědčivost, aby chlapce přiměl vylézt jen několik metrů vzhůru po skalnatých úbočích *kopje*. Potom Ralph rozdělal oheň: natahal na hromadu pokroucené větve z uschlých keřů, pak na pánvičku pušky přichystal troud a cvaknutím zámku zapálil. Harry zatím zabrousil od tábora kousek proti větru a stražil

oka, aby chytil nějaké perličky nebo africké zajíce. Když vyrůstal mezi Zuluy, naučil se, jak líčit pasti na zvěř, snad zároveň s tím, kdy začal chodit.

„Jak dlouho ještě budeme takhle pokračovat?“ zeptala se Ann. Nikdy si nestěžovala, nedokázala však skrýt únavu, která se jí vloudila do hlasu. Že vůbec někam postupovali, to se dalo poznat jen podle toho, jak míjeli jednotlivá *kopje*. Dny jí připadaly jeden jako druhý: rozlehlý neměnný obzor, sluncem spálená tráva a nad hlavou nebe jako pekelná výheň.

„Bojím se, že ještě mnoho dní, miláčku.“ Ralph před chvíli vyšplhal na jedno *kopje*, aby se rozhlédl kolem, a zrovna se vrátil, zpocený a celý zaprášený. „Ale v dálce poblíž tamtoho *kopje* jsem zahlédl něco jako linii stromů. Tam musí téct řeka.“

„Tam budou chodit pít zvířata,“ vyhrkl Harry vzrušeně. Bylo mu devět let, ale už věděl, kde se dá očekávat nejúspěšnější lov. „Tam bychom mohli něco chytit, tati.“

„Prozatím by nám stačilo, kdybychom našli vodu k pití, chlapče.“ Potoky valem vysychaly a oni měli k přenášení vody jenom nádobu připomínající tykev, kterou Ann upletla ze suché trávy. Neutekla z ní ani kapka, protože při práci utahovala pleteninu tak pevně, jak se to naučila od zuluských žen. Jenže narazili jen na málo míst, kde by ji mohli naplnit.

Navzdory pálícímu slunci postupovali rychle kupředu ve směru, kde se před nimi zdvihalo vysoké *kopje* s plochým vrcholem. Ralph měl ústa plná slin, protože nedokázal přestat myslet na pocit, jaký v ústech vyvolá doušek chladné vody čiré jako sklo. Jakmile dorazili ke stromům, snažil se Harry popoběhnout dopředu, ale Ralph ho držel pěkně za sebou a sám se prodíral hustým podrostem a odlamoval silnější větve, aby chlapce ochránil před trny.

Ralph vyšel na slunce na říčním břehu a podíval se do koryta. Slyšel, jak Harry za ním zaskuhral.

„Kam se poděla voda?“ zeptal se zklamaně.

Všichni dobře viděli stopy, které tu zanechala proudící řeka. V písčitém nánosu na dně po ní zůstaly křivolaké stružky a plácky pokryté ohlazenými oblázky. Jenže teď tu zbýval jen písek a kamení.

Harry seběhl po břehu dolů do koryta a zmateně se rozhlížel. Ralph se však nenechal zmást. Africká divočina nevydává své poklady jen tak snadno. Ulomil kus suché větve a procházel po dně řeky, až našel místo, kde byl písek čerstvě rozrytý, jak tam hrabalo nějaké zvíře. Dlaněmi odhrnul suchý písek a začal klackem hloubit díru do dna. Sotva o třicet centimetrů hlouběji

písek ztmavl, a když ho Ralph nabral do dlaně, ucítil na kůži chlad. Pokračoval v hrabání špičkami prstů a do díry začala prostupovat voda.

Ralph ji nabral do dlaní zvedl k tváři a napil se. Byla kalná, natrpklá, žádný nektar, jaký si představoval před chvílí. „Vidíš to?“

„Vidím…,“ řekla Ann. Mluvila nevzrušeně, aby třeba Harryho nevystrašila, ale chápala jejich skutečné postavení stejně dobře jako Ralph. Pokud nezaprší, nakonec nedokážou vykutat jámu dost hlubokou na to, aby našli vodu. Jestliže do té doby neuniknou z divočiny, zahynou.

Neměl jsem nás sem vodit. Byla to myšlenka zhola zbytečná, protože Ralph neměl na vybranou – jenže toto vědomí mu nijak neulehčilo břímě odpovědnosti, které ho tížilo. Začal umanutě rýt klackem do dna jámy, aby ji rozšířil a mohli nabrat víc vody.

Vztekat se nám vůbec nijak nepomůže. Zkoumal stopy zanechané v říčním korytě, kam voda vepsala své sdělení. „Řeka míří k jihozápadu.“

„Záleží na tom?“

Ralph se pokoušel v duchu vybavit mapy Afriky, které studoval v mládí. Nakreslili je spíš podle zvěstí a představivosti než podle reálné skutečnosti. Jedna linie na nich však byla jasná a neměnná: velká řeka, která tekla téměř přes celý jižní cíp Afriky.

„Hranici Kapské kolonie tvoří Oranžská řeka. Jestli je tohle její přítok, dovede nás až tam.“

Ann pozvedla obočí. Pochopil, že si v duchu říká: *Ale co když tam ta řeka nevede? Co když podél ní zabloudíme do pouště, nebo vůbec nikam nedojdeme?*

Prozatím se rozhodl tyto otázky ignorovat. „Řeka nemůže v žádném případě téct do kopce, Přinejmenším budeme postupovat níž a níž.“

Ralph se rozhodl utábořit rovnou na místě, kde se zastavili. Dokud na obloze svítilo slunce, okolní stromy nabízely blahodárný stín, a břeh byl posetý velkými suchými větvemi – ty nepochybně odlámali ze stromů sloni, aby se během období dešťů dostali k řece. Tak si mohli dovolit zapálit mnohem větší oheň než dřív. Ralph se domníval, že dál na řece najdou i další místa s vodou těsně pod pískem, která přitahují větší zvěř – antilopy kudu a vodušky –, což zároveň znamená přítomnost predátorů. Plameny je udrží bezpečně daleko.

Zatímco Ann sbírala dřevo na oheň, Ralph vyhledával nějaký troud a snadno zápalný materiál, trávu vysušenou nelítostným sluncem. Seděl se

zkříženýma nohama a z přeschlé trávy uvázal volný námořnický uzel, uložil ho na pánvičku pušky a stiskl spoušť. Od pazourku v kohoutu vyletěly jiskry, zasvítily ve svinuté trávě a ta začala hořet.

„Běž nastražit nějaká oka," řekl Ralph Harrymu, když se oheň začal rozhořívat. „Uvidíme, jestli se ti podaří něco ulovit."

Harry odběhl pryč. Ann přinesla náruč dřeva a pustila ji na zem. Sedla si zezadu za Ralpha a zasunula mu ruce pod paže, aby ho k sobě mohla přivinout. Oheň se rozhořel.

Ralph upíral pohled do plamenů. Podvědomě přejel konečky prstů zjizvenou líci. „Představ si ten studený déšť, až budeme v Anglii."

„Já jsem v tom dešti vyrostla," zamumlala Ann. „Nemusím si nic představovat, můj milý. Pořád si na to dobře vzpomínám…"

Ralph nikdy v Anglii nebyl. Narodil se v Indii, v dospělého muže vyrostl v Číně a v přístavech v Indickém oceánu, a nakonec přišel do Afriky. Celý život strávil v horkém, tropickém podnebí. Toužil po chladném vzduchu, který nikdy neokusil.

Ann však vyrůstala v chalupě v lancashirských kopcích, do které neustále zatékalo. Ralph věděl, že zrovna tohle jí vůbec neschází. Vyprávěla mu o svém dětství – jak se za mrazivých rán třásla v provlhlém oblečení, spala pod přikrývkou, která páchla vlhkostí a byla zčernalá plísní, povídala mu o ponurých zimách i letních měsících, kdy sluneční paprsky jen málokdy prorazily těžké mraky, aby ukázaly prostou krásu okolních slatin.

Věděl, že Ann miluje africké slunce, horký vzduch a suchou vůni hlíny. Uvědomovala si ovšem, že tady není její domov. Nepatřila sem a život, který si zařídila v zemi Zuluů, mohl trvat jen dočasně. Avšak Ralph nepochyboval, že kdyby si Ann mohla vybrat, zůstala by v Africe navždycky.

„Mám strach, že se nikdy nedostaneme do Kapské kolonie, natož do Anglie," řekla Ann.

Ralph se naklonil dozadu, až na kůži pocítil tep jejího srdce.

„Jak daleko to ještě máme, co myslíš?" zeptala se.

„To nedokážu ani odhadnout." Průběh cesty mohl posuzovat jen podle slunce a hvězd. „K pohraničním usedlostem to máme možná tři sta kilometrů."

„Tak daleko?"

„Možná méně." Oheň se prudce rozhořel, jako by ho jejich obavy ještě přiživily. Ralph se vytrhl z těžkých myšlenek a přihodil na ohniště velký kus

větve. „Však my se tam *dostaneme*, anděli," prohlásil sebevědomě, i když se tak necítil. „Já vás tam dovedu."

Ann si povzdychla. Ralph věděl, že se nenechá obalamutit, ale když se k ní otočil, upírala na něho láskyplný pohled.

Vzal jí tváře do dlaní a políbil ji. Odpověděla – jazykem ho polaskala po rtech a vzrušením se jí zrychlil dech.

„Co Harry?" zamumlala.

Ralph natáhl ruku a rozvázal jí šňůru utaženou kolem boků. „Bude pryč ještě celou věčnost."

Přeložil Jan Mrlík